పెద్దలు మారాలి!

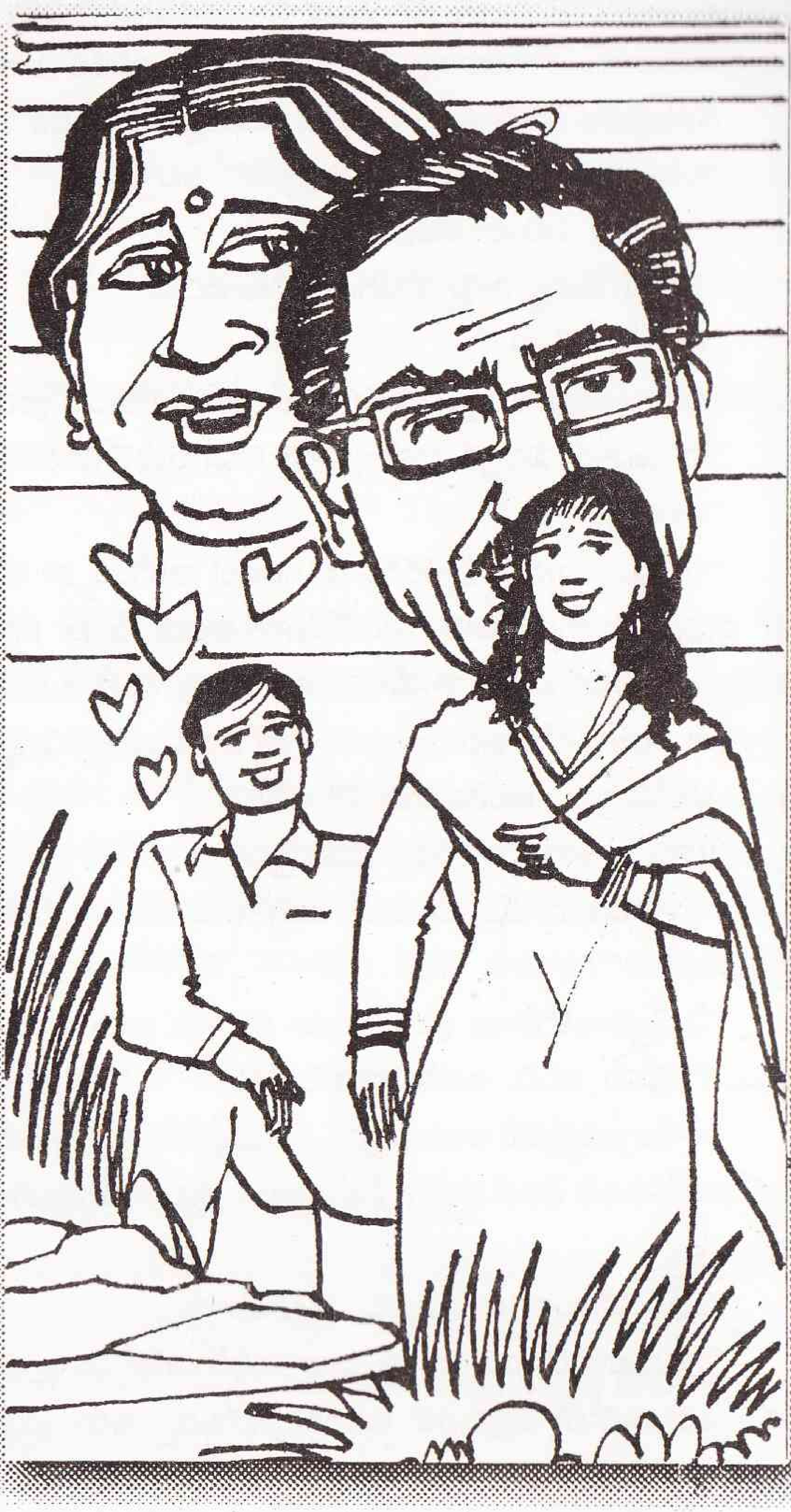

ఆంధ్రభూమి వీక్లీ.. 19 ఫిబ్రవరి, 2004

"లతా... బస్సు బయలుదేరుతోంది... సార్ అందర్నీ రమ్మంటున్నారు. త్వరగా రా!" – అంటూ పిలిచింది ప్రేమ.

లత లేచి బస్సును సమీపించింది.

సుధీర్ బస్సులో కిటికీ దగ్గర కూర్చుని ఉన్నాడు. అతన్ని చూసి నవ్వింది లత. సుధీర్ ముఖం తిప్పుకున్నాడు. తనూ బస్సు ఎక్కి, సీట్లో కూర్చోగానే బస్సు బయలుదేరింది.

సుధీర్, లత బి.ఎస్సీ. చదువుతున్నారు. ఒకే వీధిలో ప్రక్కప్రక్క బిల్డింగ్స్‌లో నివసిస్తున్నారు కాబట్టి అప్పుడప్పుడూ నోట్‌బుక్స్, రెఫరెన్స్ బుక్స్ ఒకరిని నుంచి ఒకరు తీసుకునేవారు. క్రమంగా

పరిచయం పెరిగి సినిమాలు, రాజకీయాలు మొదలైన టాపిక్స్ గురించి కాలేజీలో, బస్సులో మాట్లాడుకునేవారు. కాలేజీవాళ్ళు ఏర్పాటుచేసిన బొటానికల్ టూర్‌కు ఇద్దరూ వచ్చారు.

గంటక్రితం నోట్స్ తయారుచేసుకుంటున్న లత దగ్గరికి వచ్చాడు సుధీర్.

"లతా, నీతో ఓ విషయం మాట్లాడాలి!" అన్నాడు.

"కూర్చో... ఏమిటా విషయం?"

"విన్నాక నువ్వు నాపై కోపగించుకోకూడదు."

"అలాగే... చెప్పు?"

"లతా... నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నువ్వు లేకుంటే బ్రతకలేను. నేనంటే నీకిష్టమేనా?"

"నా జవాబు విన్నాక నువ్వూ నాపై కోపగించుకోకూడదు."

"అలాగే..!"

"సుధీర్... మాది మధ్యతరగతి కుటుంబం! నాకోసం, నా చదువు కోసం మా అమ్మానాన్నలు ఎంతో కష్టపడుతున్నారు. వారిని సంతోషంగా ఉంచడమే నా కర్తవ్యం. నేను బాగా చదువుకుని మంచిస్థాయికి ఎదగాలంటే నా మనసంతా చదువు మీదే ఉండాలి. ఏ వయసులో జరగాల్సిన ముచ్చట ఆ వయసులోనే జరగాలంటారు. నా చదువయ్యాక పెళ్ళి వయసొచ్చాక అప్పుడు ప్రేమ గురించి ఆలోచిస్తాను. అంతవరకూ నో లవ్!"

"పోనీ... అప్పుడైనా నన్ను ప్రేమిస్తావా?"

"ఆ విషయం ఇప్పుడే ఎలా చెప్పగలను? ఓ స్నేహితురాలిలా ఉంటానని మాత్రం చెప్పగలను."

"నీ స్నేహంతోపాటు ప్రేమ కూడా కావాలి. నాకు అందముంది, చదువుకుంటున్నాను. నీపై ఎంతో ప్రేమ ఉంది. ఇంకేం కావాలి నీకు?"

"నాకేం అక్కర్లేదనే అంటున్నాను. 'ప్రేమా, దోమా...' అంటే మా నాన్న నన్ను చంపేస్తారు. ఆ ఆలోచన నీనుంచి ఎంత త్వరగా వీలైతే అంత త్వరగా తరిమెయ్. మనం మంచి స్నేహితులుగా ఉందాం."

సుధీర్ కోపంగా అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

హైదరాబాద్‌లో బస్సు దిగాక కూడా సుధీర్ లతతో మాట్లాడలేదు. ఆటో ఎక్కి వెళ్ళిపోయాడు. 'ఇద్దరూ ఒకే ఆటోలో వెళ్ళివుంటే ఒకరికి ఆటోఖర్చు ఆదా అయ్యేది కదా!' అనుకుంది లత. సుధీర్ ప్రవర్తనకు బాధ కూడా కలిగింది. 'మనుషులు ఎప్పుడూ తమవైపు నుంచే ఆలోచిస్తారుగాని, ఎదుటిమనిషి గురించి ఆలోచించరే..?' అనుకుంది.

సుధీర్ ఇంటికి రాగానే లోపలినుంచి అరుపులు వినబడ్డాయి. ఎప్పటిలాగానే తండ్రి తల్లిని అరుస్తున్నాడు. ఆ గొడవ వినే ఓపిక లేక తమ్ముడిని పలకరించి తన గదిలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. కళ్ళముందు లత రూపమే కదులుతోంది. ఆమె తన ప్రేమను తిరస్కరించడం అతను సహించలేకపోతున్నాడు.

కొంతసేపటి తర్వాత వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు. తండ్రి అక్కడ లేడు. నళిని సుధీర్‌ని చూడగానే "సుధీర్... ఎప్పుడొచ్చావు నువ్వు?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"పావుగంటైంది. నాన్నగారు అరుస్తుంటే గదిలోకి వెళ్ళిపోయాను. ఏమిటి గొడవ?"

"ఏవో ఆఫీసులో గొడవలు! అక్కడి గొడవలు అక్కడే వదిలేసి రమ్మంటే వినరు. టిఫిన్ చేశాను, ఇవ్వనా?"

"ఇవ్వు. నేను స్నానం చేసి వస్తాను!" అంటూ బాత్‌రూంలోకి వెళ్లాడు.

ఆరోజు రాత్రి తన గదిలోని కార్డ్‌లెస్ ఫోన్ నుంచి లతకు ఫోన్ చేశాడు సుధీర్. లత తల్లి రమామణి ఫోన్ తీసింది. "హలో..." అంది. సుధీర్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"హలో- హలో!" అని రెండుసార్లు అరిచి ఫోన్ పెట్టేసి వంటింట్లోకి వెళ్లిపోయింది రమామణి.

మళ్లీ ఫోన్ మ్రోగింది. ఈసారి లత రిసీవర్ తీసింది. "హలో లతా... నేను సుధీర్‌ని!"

"ఏమిటి?" కంగారుగా అడిగింది.

"ఆ విషయం ఏంచేశావు?"

"ఏ విషయం?"

"వేషాలొద్దు... మన ప్రేమ విషయం ఏంచేశావు?"

"మన... కాదు- 'నీ ప్రేమ విషయం' అను. ఇలా పదేపదే ప్రశ్నించి సతాయిస్తే ప్రేమ పుడుతుందనుకున్నావా?"

"ఎంత పొగరే నీకు? నీ అందం చూసేగా నీకీ అహంకారం?"

"అహంకారం నీది! మొన్నటివరకూ ఎలా మాట్లాడేవాడివి- ఈరోజు ఎలా మాట్లాడుతున్నావు? నీ సంస్కారం ఏపాటిదో అర్థమైంది నాకు. కనీసం స్నేహం చేయడానికి కూడా పనికిరావు నువ్వు. ఇకపై ఇలా ఫోన్లు చేసి నా సమయం వృధా చేయకు!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

"రాక్షసి..!" కసిగా అంటూ తనూ ఫోన్ పెట్టేశాడు సుధీర్.

• • •

సుధీర్ తండ్రి రవీంద్ర ఉద్యోగం నుంచి సస్పెండయ్యాడు.

అతను లంచం తీసుకుని కాంట్రాక్ట్‌కి ఇచ్చిన బ్రిడ్జి కూలి పదిమంది దాకా మరణించారు. రవీంద్ర తను సస్పెండ్ అయిన విషయం భార్యకు మాత్రం చెప్పాడు. పిల్లలకు తెలియనివ్వద్దని నళినికి చెప్పాడు. అయితే అతనికి స్నేహితుల నుంచి, బంధువుల నుంచి వచ్చిన ఫోన్‌కాల్స్ వల్ల, వారితో అతని సంభాషణ వల్ల పిల్లలిద్దరికీ విషయం అర్థమైంది.

ఓరోజు స్నేహితురాళ్ళతో ఫస్ట్‌షో సినిమాకు వెళ్లింది లత. రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు సిటీబస్ దిగి ఇంటివైపు అడుగులు వేయసాగింది. లిఫ్ట్ తలుపులు తెరుచుకోగానే లోపల అడుగుపెట్టి అక్కడున్న వ్యక్తిని చూసి ఉలిక్కిపడింది. అతను... సుధీర్!

సుధీర్ లిఫ్ట్ తలుపు మూసి, అయిదో అంతస్తు స్విచ్ నొక్కాడు.

"సుధీర్... నేను వెళ్లాల్సింది సెకండ్ ఫ్లోర్‌కి!" అంది లత.

"తెలుసు... నువ్వు మన ప్రేమ విషయం తేల్చేంతవరకూ ఇలా పైకీ, క్రిందికీ తిరుగుతూనే ఉంటాం!" గ్రౌండ్‌ఫ్లోర్ బటన్ నొక్కుతూ అన్నాడు.

"సుధీర్! నీకు పిచ్చి పట్టిందా? నేను గట్టిగా అరిచానంటే అందరూ వస్తారు. అప్పుడు నీ గతి ఏమవుతుందో ఆలోచించు!"

"వచ్చినవాళ్ళతో నువ్వే నన్ను మీ ఇంటికి ఆహ్వానించావని చెబుతాను. అప్పుడు నీ పరువు ఏమవుతుందో ఆలోచించు."

"సుధీర్... నన్నెందుకిలా చిత్రవధ చేస్తున్నావు? ఒక్కసారిగా నన్ను చంపెయ్యకూడదూ?" బాధగా అంది.

"చావడం కంటే ప్రేమించడం తేలిక కదూ! లతా... ప్లీజ్ లవ్ మీ!"

"ఐ హేట్ యూ... ఐ హేట్ యూ... ఐ హేట్ యూ!"

"నేను బ్రతిమాలేకొద్దీ రెచ్చిపోతున్నావు. నా బైక్‌లో ఏముందో తెలుసా... ఆసిడ్! మన లేబ్ నుంచి తెచ్చాను. ఏ అందం చూసి నువ్వు మిడిసిపడుతున్నావో ఆ అందం నీకు లేకుండా చేస్తాను."

అతని ముఖం క్రూరంగా మారడం చూసి భయపడిపోయింది లత. ఇంతలో లిఫ్ట్ ఆగింది. గేటు లాగి ఒక్క గెంతులో బయటకు వెళ్ళి "ఇంత క్రూరంగా ఆలోచిసూన్నావంటే యు ఆర్ నాట్ నార్మల్. ఐ విల్ టాక్ విత్ యువర్ పేరెంట్స్!" అంది.

"ఆ పని చేశావంటే నీకు పేరెంట్సే లేకుండా చేస్తాను!" అంటూ లిఫ్ట్ తలుపు మూసేశాడు.

ఇంటికొచ్చిన కూతురి ముఖంలో గాభరా చూసి కంగారుపడింది రమామణి.

"ఏమిటమ్మా ఏమైంది?" అంది. తల్లిని కౌగలించుకుని వెక్కివెక్కి ఏడవసాగింది లత.

"ఏమైంది తల్లీ?" రమామణి కంగారు ఎక్కువైంది.

తన బాధ తల్లికి చెప్పి ఆమెకు ఆందోళన కలిగించడం ఎందుకని అనిపించింది లతకు. కుర్చీలో కూర్చుని కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ "నాకు మొన్న జరిగిన టెస్ట్‌లో తక్కువ మార్కులు వచ్చాయని మా లెక్చరర్ థియేటర్‌లో కనబడి చెప్పారు" అంది.

కూతురి మాటలు వన్ని రమామణి తేలిగ్గా నిట్టూరుస్తూ... "హమ్మయ్యా... దీనికా ఇంత ఏడుపు? పోనీలే- అది క్లాసుటేస్టేగా, పబ్లిక్ పరీక్ష కాదుగా! అయినా ప్రతి చిన్నవిషయానికీ ఇలా బెంబేలు పడితే ఎలా? భోంచేద్దువు పద... నాన్నగారు నీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నారు" అంది.

లత తండ్రి వచ్చి "రారా భోంచేద్దాం. ఆకలిగా ఉంది" అంటూ ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని వంటగదిలోకి పిలుచుకుని వెళ్లాడు.

తల్లిదండ్రుల అభిమానం చూస్తుంటే ఏడుపొచ్చింది లతకు. 'తనకేదైనా అయితే వీళ్ళు భరించగలరా? వీళ్ళకేదైనా అయితే తను భరించగలదా? భగవాన్... ఎందుకు నాకీ పరీక్ష? అందంగా ఉండడం తన తప్పా? మగవాడితో స్నేహంగా మాట్లాడడం కూడా తప్పా? ఎవరి జోలికీ పోకుండా తమ మానాన తాము బ్రతకడానికి కూడా వీలు లేదా?' అనుకుని బాధపడింది.

• • •

కాలేజీ నుంచి ఇంటికొచ్చిన సుధీర్‌కి తండ్రి ఎవరితోనో ఫోనులో మాట్లాడుతుండడం వినిపించింది.

"థాంక్యూ... రేపే చేరిపోతున్నాను అదే ఆఫీసులో! ఎంత... రెండులక్షల ఖర్చయింది. ఆరునెలలలో తిరిగి సంపాదించనూ..?! ఓ.కే... గుడ్‌నైట్!" అంటూ ఫోన్‌పెట్టి కొడుకు వైపు చూసి, "సుధీర్... త్వరగా రెడీ అవు. మనం హోటల్ కెళ్తున్నాం. మీకు పార్టీ ఇస్తున్నాను నేను" అన్నాడు రవీంద్ర.

పార్టీ ఎందుకని అడగలేదు సుధీర్. లంచం తీసుకున్నందుకు సస్పెండయిన తన తండ్రి మళ్లీ లంచం ఇచ్చి అదే ఉద్యోగం తెచ్చుకున్నాడనీ, అందువల్లే తమకు పార్టీ ఇస్తున్నాడనీ అర్థమైంది అతనికి.

భార్యనీ, పిల్లల్నీ స్టార్‌హోటల్‌కి తీసుకెళ్లాడు రవీంద్ర. అందరూ ఉల్లాసంగా మాట్లాడుకుంటున్నా సుధీర్ మాత్రం వారి మాటల్లో పాలుపంచుకోలేదు. తండ్రితో మానసికంగా దగ్గరితనం లేనందువల్ల! లత విషయంలో మనసు చెదిరి ఉన్నందువల్ల మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

ఇంతలో... అతని దృష్టి దూరంగా నడచి వస్తున్న లతపై పడింది. మొదట 'తనది భ్రమేమో, తన మనసంతా లతే నిండి ఉన్నందువల్ల ఆ అమ్మాయి లతలా కనబడుతుందేమో, లత లాంటి మధ్యతరగతి అమ్మాయి స్టార్‌హోటల్‌కు రాదు...' అనుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయి దగ్గరికొచ్చాక 'తనది భ్రమ కాదు. ఆ అమ్మాయి లతే..!' అనుకున్నాడు.

లత సుధీర్‌ని చూడలేదు. ఆమె వెనకే వస్తున్న ఓ యువకుడితో మాట్లాడుతూ నడుస్తోంది. అతను పొడుగ్గా, అందంగా ఉన్నాడు. ఇద్దరూ ఆ వరుస చివర్లో ఉన్న టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

తల్లి పిలిస్తే బదులిచ్చి తమ్ముడితో మాట్లాడుతూ తల వెనక్కి త్రిప్పి చూశాడు. వాళ్లిద్దరూ నవ్వుతూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

గంట తర్వాత డిన్నర్ అయ్యాక తల్లిదండ్రుల వెనకే బయటకు నడుస్తూ లత వైపు చూశాడు. ఆ యువకుడు ఏదో చెప్తూంటే ఆమె ఆసక్తిగా ముందుకు వంగి వింటోంది.

'లతా! నువ్వు నేననుకున్నంత అమాయకురాలివి కావు!' అనుకున్నాడు మనసులో.

• • •

ఆ రాత్రి ఇంటికొచ్చిన కూతురితో–

"ఏమిటే ఇంతాలస్యం? నాన్నగారు కంగారు పడుతున్నారు" అంది రమామణి.

"జయంత్ అమెరికా కబుర్లు చెబుతూంటే సమయం తెలియలేదు. సారీ అమ్మా!" అంది.

"బర్త్‌డే పార్టీ చెల్లెలికిస్తే చాలా? చిన్నాన్న, పిన్నమ్మలకు లేదా? ఈసారి ఇంటికి రానీ, నేను పోట్లాడుతాను" అంది రమామణి.

"ఇప్పుడలాగే అంటావు. వాడు వస్తున్నానని ఫోన్ చేస్తే వాడి కిష్టమైనవన్నీ తయారుచేసి సిద్ధంగా ఉంచుతావు!"

"అవును! మగపిల్లలు లేని మాకు వాడంటే ఎంతో ఇష్టం. వాడికీ మేమంటే ప్రాణం. అమెరికా వెళ్లినా మమకారం వదల్లేదు వాడు!"

"నేను కాసేపు చదువుకుని పడుకుంటాను. గుడ్‌నైట్ అమ్మా!" అంది లత

"గుడ్‌నైట్..!"

• • •

కాలేజి నుంచి ఇంటికొచ్చిన లతకు గేటు దగ్గర సుధీర్ కనిపించాడు.

నిజానికి ఆరోజు కొన్ని క్లాసులు క్యాన్సిల్ అవడంవల్ల త్వరగా ఇంటికొచ్చింది లత. అయితే సుధీర్ ఆ సమయంలో కూడా తన కోసమే కాచుకున్నట్లు నిలబడి ఉండటం చూసిన లతకు అతను తననే వెంబడిస్తూ ఉన్నాడని అర్థమైంది. కొద్దిగా భయపడింది కూడా.

"హలో సుధీర్... కాలేజీకి రాలేదా?" ముఖంలో నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకొంటూ అడిగింది.

"లేదు. నువ్వు కాలేజీ నుండి నేరుగా ఇంటికొస్తున్నావే?"

"ఇంకెక్కడికి వెళ్లాలి?"

"నీ ప్రియుడితో హోటల్స్‌కి, సినిమాలకు వెళ్లలేదా?"

"ప్రియుడెవరు?"

"నటించకే నంగనాచి! నాతో 'చదువు, భవిష్యత్తు...' అంటూ నంగనాచి కబుర్లు చెప్పి వాడెవడితోనో తిరుగుతావా? నాకు దక్కని నిన్ను మరెవ్వరికీ దక్కనివ్వను!" అంటూ జేబులోంచి కత్తి బయటకు తీశాడు.

"సుధీర్... ఆవేశపడకు. నేను చెప్పేది విను..." అంతలోనే కత్తి ఆమె కడుపులో దిగింది.

"అమ్మా..!" అని బాధగా అరుస్తూ –

"సుధీర్! అతను మా పెద్దనాన్న కొడుకు– నాకు అన్నయ్య!" అంటూ పడిపోయింది.

ఆమె చివరగా అన్న మాటలు విని సుధీర్ నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు. తర్వాత ఆవేశంలో తను ఎంత పనిచేశాడో అర్థమయ్యాక భయంగా చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ కనిపించలేదు అతనికి. వడివడిగా నడుస్తూ వెళ్లిపోయాడు... లతను అలాగే వదిలేసి!

"అమ్మా... నాన్నా... హెల్ప్..."

లత దీనంగా అరవడం అతని చెవులకు వినిపిస్తూనే ఉంది.

• • •

కాలింగ్ బెల్ శబ్దం విని తలుపు తెరచిన నళిని– కొడుకును చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

అతని మొఖం భయం, కంగారుతో నిండివుంది. లోపలికి వచ్చి తన గదివైపు వెళ్లబోతున్న కొడుకుతో– "ఏమిట్రా... ఏమిటలా ఉన్నావు? ఏం జరిగింది నాన్నా?" అని అడిగింది.

వెంటనే అతను తన భయాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంటూ "ఏం లేదమ్మా! పరీక్ష బాగా రాయలేదు... అంతే!" అన్నాడు. అది నిజం కాదని ఆమెకు అనిపించింది.

"అది ఉండదు కారణం! నిన్నెవరైనా ఏమన్నా అన్నారా? ఆ చెమటలేమిటి? చెప్పరా... నాకు భయమేస్తోంది."

"చెప్పాగా... ఏం లేదని! దారిలో ఓచోట జనం కొట్టుకుంటున్నారు. అది చూశాక మనసంతా ఏదోలా అయిపోయింది!" అంటూ గదివైపు నడిచాడు.

ఇంతలో... నళిని దృష్టి అతని ప్యాంటుజేబుపై పడింది.

"సుధీర్ ఆగు. ఏమిటది... రక్తమా?" అంది– జేబువైపు చేయి చూపిస్తూ కంగారుగా.

సుధీర్ కూడా కంగారుగా జేబువైపు చూసుకున్నాడు. లతను కత్తితో పొడిచాక, ఆ కత్తిని మడచి అలాగే జేబులో పెట్టుకున్నాడు కాబట్టి– తెల్లని ప్యాంటుజేబు వద్ద ఎర్రగా కనిపిస్తోంది.

"స్కెచ్‌పెన్ లీకయింది. డ్రైక్లీనింగ్‌కు వేద్దాంలే!" అంటూ గదిలోకెళ్లి తలుపు వేసుకున్నాడు సుధీర్.

నళినికి ఏంచేయాలో తోచలేదు. ఆమెలో ఏవేవో ఆలోచనలు, భయాలు! "నా భయాలు నిజం కాకుండా చెయ్యి తండ్రీ!" అని భగవంతుడ్ని వేడుకుంటూ, ఏ పనీ చేయబుద్ధికాక సోఫాలో కూర్చుని భర్త రాకకోసం ఎదురుచూడసాగింది.

అయిదు గంటలకు పనిమనిషి వస్తే తప్పనిసరిగా లేచి పనిలో పడింది.

భర్త రాగానే కాఫీ యిచ్చి- అతను త్రాగడం పూర్తి చేశాక మధ్యాహ్నం సుధీర్ ఇంటికొచ్చాక తను చూసింది, అతనితో మాట్లాడింది చెప్పింది.

"వాడే చెప్పాడుగా... స్కెచ్‌పెన్ లీకయిందని. నీవన్నీ అనుమానాలే!"

"నాది అనుమానం కాదు... నిజం! సుధీర్ ఇంటికి వచ్చిన సమయంలోనే మన ప్రక్కబిల్డింగ్‌లోని ఓ అమ్మాయిని ఎవడో కత్తితో పొడిచి పారిపోయాడట. ఆ అమ్మాయి హాస్పిటల్‌లో ఉంది!"

రవీంద్ర ఆమెవైపు భయంగా చూశాడు.

"నీకెవరు చెప్పారు?" అని అడిగాడు కొన్నిక్షణాల తర్వాత.

"మన పనిమనిషి చెప్పింది."

"ఇటువంటి కొడుకును కన్నందుకు ముందు మనం చావాలి. వాణ్ణి పిలు... అదే కత్తితో నిన్నూ, నన్నూ కూడా పొడిచేయమని చెప్తాను... పీడా పోతుంది. పిలు వాణ్ణి!" కోపంగా అరిచాడు రవీంద్ర.

నళిని అతని వైపే చూసింది. ఓ క్షణం తర్వాత "మీకు అరవడం తప్ప ఇంకేమీ చేతకాదా?" అని అడిగింది. రవీంద్ర ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆమె అతనితో అలా మాట్లాడటం అదే మొదటిసారి!

"నేను గత కొద్దిఏళ్లుగా చూస్తున్నాను మిమ్మల్ని! ఏదైనా ప్రాబ్లమ్ అంటూ వస్తే ఇష్టమొచ్చినట్లు అరవడం తప్ప 'ఆ సమస్యకు పరిష్కారం ఏమిటి, ఏంచేస్తే బాగుంటుంది?' అని నాతోగాని, పిల్లలతో గాని చర్చించారా? అలా అరవడంతో సమస్యలు పరిష్కారం కావని మీకూ తెలుసు. అయినా అలా అరిచి వెళ్లిపోతారు. బాధ్యత నుంచి తప్పించుకుంటారు. ఆ సమస్యను ఎదుర్కోవడం, పరిష్కరించడం నాకు తప్పనిసరి. అలా అరవడం వల్ల పిల్లలకు కూడా మీరు దూరం అవుతున్నారు. ముందు మీరు అరవడం మానండి."

"సరే... అరవను. ఇప్పుడేం చేద్దామంటావు? పోలీసుల కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుందామా? లేక, మనమే పోలీస్ స్టేషన్‌కెళ్లి వాణ్ణి సరెండర్ చేద్దామా...?" వెటకారంగా అన్నాడు రవీంద్ర.

"అవేమీ చేయనక్కరలేదు. మీరు హాస్పిటల్ కెళ్లి ఆ అమ్మాయి ఎలా ఉందో చూసి రండి!"

"ఆ పని నేను చేయలేను. నన్ను చూస్తే ఇటువంటి కొడుకును కన్నందుకు చంపేస్తారు వాళ్ళు!"

"సరే! రేపు ఉదయం నేను హాస్పిటల్‌కి వెళ్లి చూసివస్తాను. మీరు వీడిని బయటకు వెళ్లకుండా చూసుకోండి. వాణ్ణి ఏమీ అనకండి. మళ్లీ వాడు ఏదైనా అఘాయిత్యం చేసుకుంటే నేను తట్టుకోలేను."

దిగాలుగా ముఖం పెట్టుకొని కూర్చున్న భర్తను చూసి, "అన్నీ నేను చూసుకుంటాను. మీరు నిశ్చింతగా నిద్రపోండి!" అంది నవ్వుతూ.

భార్య ధైర్యాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు రవీంద్ర.

నళిని భర్తకు ధైర్యం చెప్పింది కానీ, తాను మాత్రం రాత్రంతా నిద్రే పోలేదు. అలికిడి వినిపిస్తే 'పోలీసులేమో...' అని భయపడసాగింది.

ఉదయం సుధీర్‌ని పిలిచి దగ్గర కూర్చోబెట్టుకొని, మెల్లగా వివరాలు రాబట్టింది. అతనూ తను చేసిన పనికి భయపడుతున్నాడని అర్థమైంది ఆమెకు.

"సరే... నువ్వు ధైర్యంగా ఉండు! నేను హాస్పిటల్‌కు వెళ్లి చూసి వస్తాను. మరీ లోతుగా దిగిందా కత్తి?"

"మొదలు బలంగా పొడవాలనే అనుకున్నాను. కానీ, ఎందుకో మనసు రాలేదు. ఊరికే కొద్దిగా పొడిచాను. ఒక్కసారిగా రక్తం రావడం చూసి భయపడి వచ్చేశాను."

"ఆ సమయంలో ఎవరూ లేరని చెప్పావు. నువ్వు వచ్చేశాక ఆమెను ఎవరూ చూడకుండా, సమయానికి ట్రీట్‌మెంట్ అందకుండా ఆ అమ్మాయి చనిపోయి ఉంటే?"

"నేను ఇంటికి వచ్చిన అయిదు నిమిషాలకు ఆ అమ్మాయిని హాస్పిటల్‌కి ఆటోలో తీసుకుపోవడం నా గది కిటికీ లోంచి చూశాను. లేకుంటే నేనే వాళ్ళింటికి ఫోన్‌చేసి చెప్పి ఉండేవాణ్ణి!"

కొడుకులో మానవత్వం ఎంతో కొంత ఉన్నందుకు సంతోషపడింది నళిని.

"సుధీర్! నువ్వు చేసింది మంచిపనేనని అనుకుంటున్నావా?"

"లేదమ్మా... నేను చేసింది తప్పే! ఇకపై అమ్మాయిల జోలికే పోను. బుద్ధిగా చదువుకుంటాను."

"నిజంగా..? అలా అని ప్రమాణం చెయ్యి!"

"నీమీద ఒట్టమ్మా! ఇకపై నిన్ను కష్టపెట్టే పనులు చెయ్యను!" అతని మాటల్లో నిజాయితీ ధ్వనించింది.

పది గంటలకు హాస్పిటల్‌కి వెళ్లింది నళిని. ఆమె భయపడినట్లు ఆమెను ఎవరూ గుర్తించలేదు, నిందించనూ లేదు. అక్కడ కూర్చుని ఉన్నవారి మాటల వల్ల ఆ అమ్మాయి తేరుకొంటున్నదని, ప్రమాదం లేదని, వారంరోజుల్లో ఇంటికి వస్తుందని తెలిసింది. వాళ్ళతో మాటలు కలిపి మరికొన్ని విషయాలు రాబట్టింది. ఆ అమ్మాయి 'తనను ఎవరు పొడిచారో తెలియదని, ఎవరో అపరిచితుడైన వ్యక్తి కత్తి చూపిస్తూ పర్సు అడిగాడని, తను ఇవ్వనంటే పొడిచి పారిపోయాడని' చెప్పింది. ఆమె తల్లిదండ్రులు పోలీసులకు రిపోర్ట్ చేయలేదని, అదో తలనొప్పని, 'నిలబడి ఆపిల్‌పండు కోస్తూండగా పొరబాటుగా కత్తి కడుపుకు తగిలిందని' చెప్పి ఆమెను హాస్పిటల్‌లో చేర్పించారని తెలిసింది నళినికి.

తృప్తిగా నిట్టూర్చింది నళిని. ఆమె తెలుసుకొన్న నాలుగు విషయాలూ ఆమెకు ఎంతో సంతోషం కలిగించాయి. ఒకటి- ఆ అమ్మాయి క్షేమంగా ఉండటం, రెండు- సుధీర్ గురించి ఎవరితో చెప్పకపోవడం, మూడు- పోలీసు కేసు కాకపోవడం, నాలుగు- సుధీర్‌లో పరివర్తన రావడం! భగవంతునికి మనస్ఫూర్తిగా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంది. ఆ అమ్మాయికి కూడా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంది మనసులోనే. ఇంటికి రాగానే సంగతులన్నీ భర్తతో, సుధీర్‌తో చెప్పింది విడివిడిగా. లత బ్రతికిందని తెలియగానే సుధీర్ మొహంలో రిలీఫ్ కనబడింది.

"అలా ఒక మనిషిని చంపడానికి ఎంత ధైర్యం కావాలి? అంత ధైర్యం నీకెలా వచ్చిందిరా? మీ నాన్నకు తెలిస్తే నిన్ను చంపేస్తారని తెలియదా?"

"ఆయన వల్ల బ్రిడ్జి కూలి పదిమంది పోయారు. నేను చంపబోయింది ఒకర్నేగా?"

"తప్పు... అలా మాట్లాడకు! బ్రిడ్జి కట్టించింది ఆయన కాదు. పైగా ఆయనకు ఉద్యోగం మాత్రమే పోయి ఉండేది. నువ్వు జీవితాంతం జైల్లో కూర్చోవాల్సి వచ్చేది!"

"నాన్న తన పరువు కాపాడుకోవడం కోసం ఓ లక్ష రూపాయలు ఖర్చుపెట్టి నాపై కేసు లేకుండా చేస్తాడని నాకు తెలుసు."

కొడుకు మాటలకు తుళ్ళిపడింది నళిని. అతని ఆలోచనలకు బీజం ఎక్కడ్నుంచి వచ్చిందో ఆమెకు అర్థమైంది.

ఆరాత్రి భర్తతో సుధీర్ తనతో అన్న మాటలు చెప్పి, "దయచేసి మీరు లంచం తీసుకోవడం మానేయండి. మీ జీతం మనం బ్రతకడానికి సరిపోతుంది. అవసరం లేని దర్జాలు మనకొద్దు. కారు, ఏ.సి. అన్నీ అమ్మేద్దాం. మీరు ఎవరి కోసమైతే ఇంత సంపాదిస్తున్నారో వారి భవిష్యత్తు బాగుండాలంటే మనం ఆ సంపాదన వదులుకోవాలి. పిల్లలు మన తప్పుల్ని వేలెత్తి చూపేవిధంగా మన ప్రవర్తన ఉండకూడదు" అంది.

"నువ్వు చెప్పింది నిజం! లంచం తీసుకొని, 'దానివల్ల ఉద్యోగం ఎక్కడ ఊడుతుందో, ఎంత అవమానం పొందాలో...' అనే టెన్షన్‌తోనే ఇన్నాళ్లూ బ్రతికాను. ఆ టెన్షన్‌తో నిన్నూ, పిల్లల్నీ తిట్టి ఇల్లు నరకంగా మార్చాను. నాకీ సంపాదన వద్దు. భగవంతుడి దయవల్ల ఓ పెద్ద గండం తప్పింది మనకు ఈరోజు. ఇకపై మనం పిల్లల్ని ప్రేమగా చూసుకుందాం. వాళ్ళ బాగోగులు చూసుకుంటూ వాళ్ళకు దగ్గరవుదాం. వాళ్ళు లక్షలు సంపాదించకపోయినా ఫరవాలేదు- సమాజానికి చీడపురుగులు కాకుండా ఉన్నంతలో తృప్తిగా బ్రతికితే చాలు!" అన్నాడు రవీంద్ర.

వారంరోజుల తర్వాత లతను పరామర్శించడానికి ఆమె ఇంటికి వెళ్లింది నళిని. ఎవరూ లేనప్పుడు లత రెండు చేతులూ పట్టుకొని, "చిన్నదానివైనా చేయెత్తి మ్రొక్కాలి నీకు. మా సుధీర్‌ని పోలీసుల్నుంచి, మమ్మల్ని అవమానం నుంచీ కాపాడావు" అంది.

"సుధీర్ జీవితం నాశనం కాకూడదనే నేను అలా చెప్పాను. ఇప్పటికైనా అతను మారితే మనందరికీ మంచిది!" అంది లత.

"వాడు మారాడు. పశ్చాత్తాప పడుతున్నాడు కూడా. నిన్ను క్షమించమని అడగడానికి, నిన్ను చూడటానికి సాయంత్రం వస్తాడట. నువ్వు మానసికంగా, శారీరకంగా పడ్డ బాధ నేనర్థం చేసుకోగలను. మమ్మల్ని క్షమించమ్మా!" అంది నళిని కన్నీళ్లతో.

"ఆంటీ! అలా అనకండి. రాసిపెట్టి ఉంది కనుక ఇలా జరిగింది. మా నాన్నగారు అంటూంటారు- 'టేక్ ద థింగ్స్ యాజ్ దె కమ్' అని. మీరూ అలాగే భావించండి. ఈరోజు సినిమాల్లో, టీవీ ఛానల్స్‌లో హింస ఎక్కువగా చూపిస్తున్నారు. అది పిల్లల్లో, యువకుల్లో హింసా ప్రవృత్తిని, శాడిజంను పెంచుతున్నాయి. సినిమాల్ని, ఛానల్స్‌ని నియంత్రించే శక్తి తల్లిదండ్రులకు లేకపోయినా- పిల్లలకు ప్రేమ, దయ, కరుణ నూరిపోసే బాధ్యత మాత్రం తల్లిదండ్రులదే! అందుకోసం తల్లిదండ్రులు పిల్లలకు దగ్గరవ్వాలి. ఇతర వ్యాపకాలు తగ్గించుకొని, పిల్లల మానసిక పరిస్థితిని గమనించాలి. తల్లిదండ్రుల్ని ప్రేమించే పిల్లలు ఇలా హింసకు పాల్పడరు" అంది లత.

నళిని లత చేతిని ఆప్యాయంగా నొక్కుతూ "అవునమ్మా! మా తప్పు తెలుసుకున్నాం. ఇక ఇలాంటి పొరబాట్లు మావల్ల జరుగవు!" అంది.